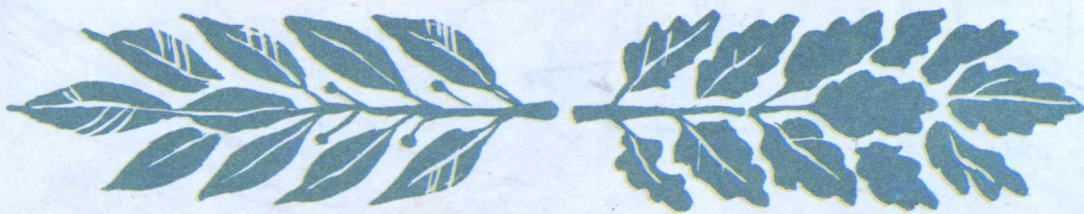

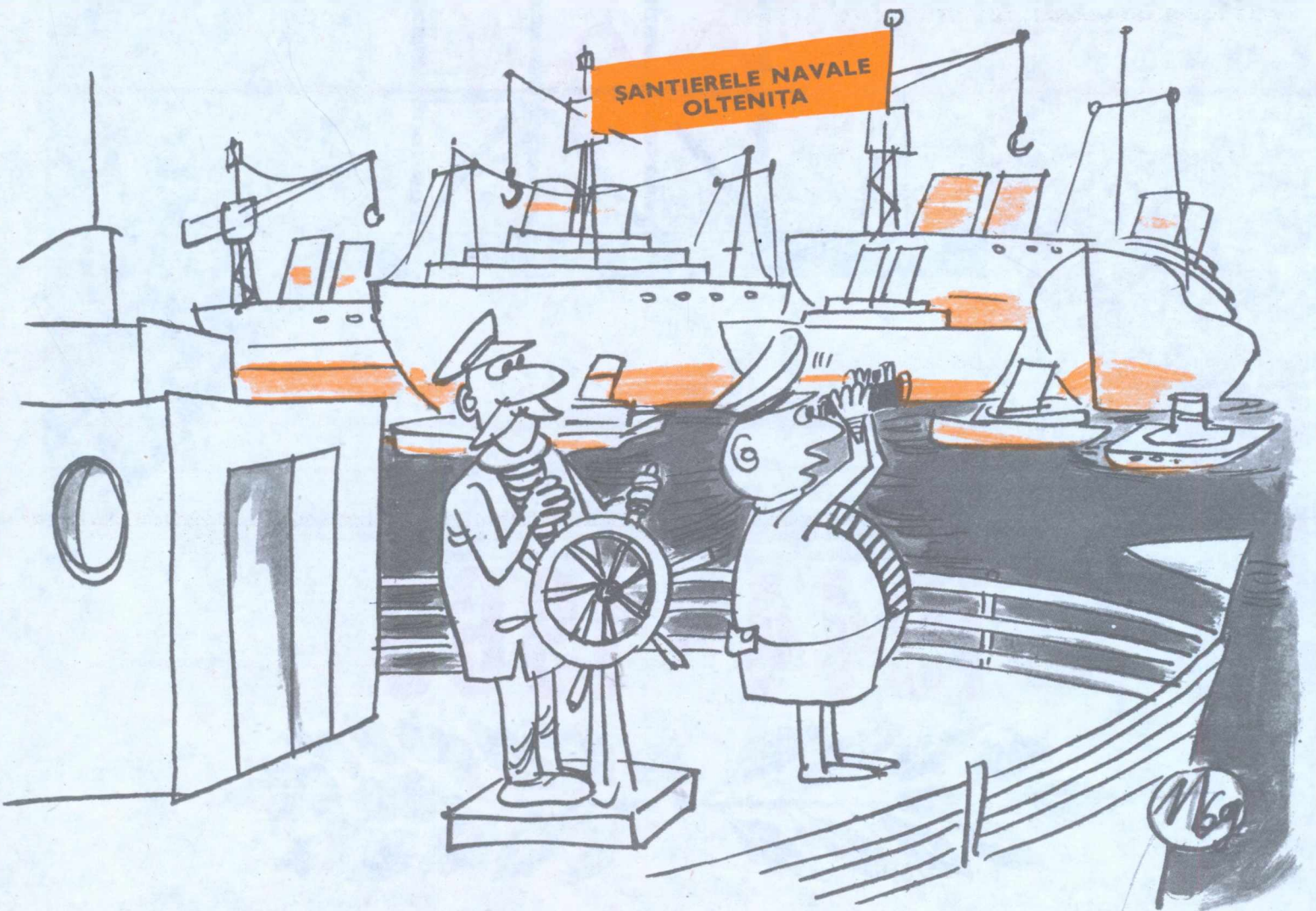
1944 - 1969

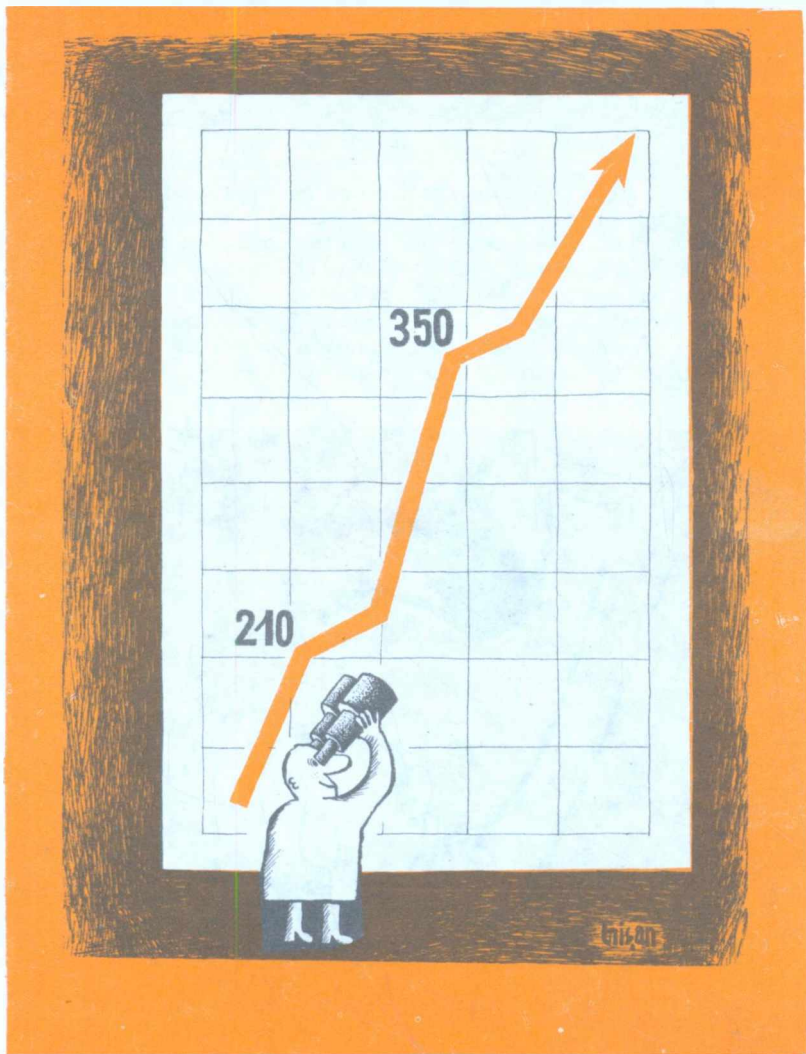
urzica

— Iar aceste produse, au constituit ponderea principală a comenzilor pentru întreprinderea noastră textilă, în ultimii ani!!!

— Ascultă, timonier, ești sigur că n-ai greșit drumul? Anul trecut parcă nu erau atît de multe vapoare pe aici...

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Bogăția de idei și de vocabular mă interesează mai puțin decât calitatea acestora. Calitatea se vedește în simplitate, în paupertate chiar.

● Bătrînii nu trebuie să mintă, fiindcă memoria lor în declin nu mai poate ține minte adevărul, realitățile. De unde vor găsi atîta imaginație ca să-și consolideze minciuna?

● Cînd sînt melancolic, descurajat, sătul de viață, citesc o carte pesimistă sau petrec o oră într-un cimitir. Mă întorc de acolo plin de elanuri și de încredere în viitor.

● De cele mai multe ori gloria vine după ce opera a murit. E ca lumina aștrilor defuncți.

● După cum în fiecare bloc de marmură trăiește o statuie și nu rămîne decît să dai la o parte materia care-i ascunde contururile, tot așa, orice sonet e scris înaintea ta. Nu-ți rămîne decît să cauți în pietrișul limbii, s-aduni și să alături cuvintele.

● De cîte ori îl întîlnesc, îmi povestește cu lux de amănunte,

aproape cu voluptate, noua nenorocire care l-a lovit. Am impresia că aceste tragedii și le provoacă el însuși, numai pentru plăcerea de a le povesti. Un tehnician al ghinionului.

● E mai comod să citești decît să scrii. Acest literator steril, lector pasionat, își disprețuește confrății care se mercantilizază, în timp ce domnia sa se cultivă.

● Eminescu este poetul nostru cel mai profund. Totuși, nimeni n-a urmărit mai mult ca el perfecțiunea formei. A făcut și un dicționar de rime. Uneori ai impresia că ideile, imaginile i-au venit căutînd rima, începînd cu rima. Precursorii săi au fost mai spontani. Deci, mai puțin artiști.

● Escrocul nu este mitoman. Mitoman e cel ce crede în propriile sale minciuni.

● E atît de orgolios, atît de invidios, încît contemplîndu-și într-o veche fotografie, propria-i frumusețe, exclamă:

— N-am fost niciodată așa!

La om sfert de veac

de RODICA TOTT

Iubim!
Acesta a fost strigătul de naștere al umanității, tîria ei, cheazășia eternității. Atunci s-au născut poezii, grădinarii, constructorii, și primele bucurii ale maternității.

Iubesc! — și-a spus Omul și-a început să fie mai bun, mai frumos, și-a început să viseze și să creeze în ritmul cîntului frumusețile simple ale pămîntului.

Și-a ridicat căpriorii pentru casă și casa a numit-o — Patrie. Și-a privit femeia de la picioarele lui și a ridicat-o pînă la sine numind-o — Dragoste. Și-a adunat semenii în jurul focului și i-a numit Prieteni.

A privit zborul cocorilor peste vîrfuri de cetini. și-a numit acest zbor — fantezie.

Dar spre iubirile lui cu înguste poteci se țirau cobrele nopții ca niște lanțuri grele și reci. Se auzeau prin frunzișuri cum înlănțuie casa șuierînd ucigașe, cum sugrumă Dragostea-n somn și pruncii în fașă.

Iubirile Omului trebuiau apărate!

Atunci a fost nevoie de o iubire mai puternică în care să fie cuprinse iubirile toate într-un singur cuvînt.

Și Omul a devenit de ne-nfrînt luptînd în numele tău, Libertate!

ECHILIBRU

FRAGIL

După ce am reușit să apuc cu o mină bara, m-am urcat. «Omidă» porni într-o goană nebună. Dădu colțul străzii. Cineva mă călcă cumplit pe piciorul drept, faptă care mă îndemnă să urlu înfiorător. Întorcându-mă spre cel ce făcuse poada din degetele mele, constatai cu surprindere că omul dispăruse. Ciudat! Acum o secundă a fost lângă mine! Iată-l! Dumnezeu! Ce caută pe genunchii acelei doamne corpolente? Doar acum citeva secunde doamna legăna un copil!

Dar, datorită șocului, copilul fusese transferat pe umărul unui «nene». De-acolo urla cit îl ținea gura. Vocea taxatoarei, cuprinsă de fiorul profesiei, se făcu auzită ca trompeta adevărului: — Avansați în față!

Văzind cit este de desconsiderată, strigă la șofer. Acesta puse o frână atit de bruscă încit nimerirăm toți în parbriz.

Mașina își urmă goana.

Reușesc să scot portofelul după nenumărate încercări de a-mi nimeri buzunarul. Încerc să găsesc un leu. Imposibil. Îl rog pe vecinul meu din dreapta să scoată din portofelul desfăcut un leu. Omul întinde mina și... prinde chica unui tinăr care era cu mult înaintea mea. Nu mă las. Până la urmă plătesc și întind mina după bilet. Nu-l mai apuc; în schimb apuc barba unui domn care ținea în mină un ziar deschis dar pe care nu-l citea el ci vecinul său. Biletul meu de un leu este apucat de alt cetățean care cere un bilet de 0,65 lei. Și «Omidă» gonește sforăind, scirțind, gemind și dirziind din armonica de la spate.

O femeie care se uita cruciș se sărută cu un bărbat pe gură, fără nici o jenă. Ce nerușinare! Totuși își

spun pardon. Asta înseamnă că nici nu se cunosc. Unde am ajuns, d-le? (Mă refer la morală, nu la stație). Și din nou vocea taxatoarei: — Avansați în față! Din nou șoferul trinti o frână de toată frumusețea. Alergarăm toți în față fără să știm de ce!

Unul dintre alergători, încercând să se oprească din acest cros nedorit, nimerește cu degetul în gura altuia care tocmai căsca. Automat acela închise gura prinzind debreținul necunoscut înfipt între omușor și cerul gurii.

— Cum îți permiți, d-le?

— Vă rog să mă scuzați! N-aveam nimic de căutat în gura dumneavoastră, n-am vrut!

— N-ai vrut, n-ai vrut! Dar orișicît! Ține-ți degetul în altă parte dacă vezi că nu ești în stare să-l stăpînești! Și să știi că nu-i sănătos să intrerupi căscatul!

Mă cuprinse o amețală teribilă. Vroiam să-i șoptesc unei tinere din fața mea citeva cuvinte de încurajare, dar în clipa în care am început cu «Stimată domnișoară», m-am trezit cu capul în pieptul unui bărbat înalt, care avea cămașa desfăcută. Preț de o secundă pasc fără voie ceva din căpița de păr negru și creț. Îmi răspunde cu o voce de bas profund: — Eu nu sint stimata dumitale domnișoară și altă dată să te lași de glume idioate!

— Vă rog să mă iertați! mă scuz eu.

— N-ai pentru ce! îmi suride o doamnă cu un pachet în brațe din care picura ceva. Ba nu era pachet. Mi s-a părut. Era un copil.

La «Favorit» opri în stație, proiectându-mă peste alți doi care se învîrtiră în aer, nimerind în troleibuzul 84 din spatele «Omidăi».

Am rămas în stație bițind din cap și din toate mădulele. Un bătrîn care biția ca și mine se apropie și mă întrebă compătimitor: — Tot Parkinson, puiele?

— Nu. Treizeci și șapte!

Pornisem spre dreapta, deși stăteam pe stînga. Ce centrifugă? Ce

probe pentru cosmonauți? Ce s-celi? După o rotație de treizeci de minute, poți pleca și în planeta Venus! Și totuși este o mașină care te face să fii uman! Să fii o fire sociabilă. Să legi conversații cu necunoscuții... ba chiar să te și îmbrățîșezi! E bine!

— Mi-a spus șefu' să mai cresc!

VASILE BĂRAN

MICROȘIȘIANE
SATIRICE

DRAGOSTE OARBĂ

Ea avea ochii ca picăturile de rouă.

El era ca un soare.

S-au întâlnit dimineața, la marginea pădurii:

— Poți să fii sincer? l-a întrebat ea. Al cui este?

— Al meu, al cui vrei să fie? s-a încruntat el ca la trecerea unui nor.

— Nu l-ai împrumutat?

— Ei, cum o să-l împrumut? Pot să-ți arăt carnetul!

Îl privi îndelung, era un «Taunus» sclipitor și mai ales volanul strălucea într-un mod

neobișnuit, niciodată nu-și inchipuise că un volan ar fi putut să semene atit de mult cu soarele, pentru că era chiar soarele și s-apropie și-l sărută, și, de fericire, ochii ei de rouă se evaporară.

TABLOUL

— De unde-l ai? — întreabă clientul privind cu interes tabloul.

— O amintire, domnule, de la un unchi. Mi l-a dat de ziua mea, ehe, demult... I-un «Luchian» să știți, putem merge la expertiză, priviți pinza...

— Lasă pinza, il opri clientul grăbit. Pe mine mă interesează rama. Nu-l vinzi fără pinză?...

Nu-l vindu și trebui să-l ia cu pinză cu tot și acasă i-o scoase (o fi «Luchian», n-o fi, pe mine nu mă interesează!) și puse în locu-i portretul lui în culori făcut la Arta fotografică.

NOROC

Intră în bar, cu portmoneul deschis, și ceru, de toți banii, coniac. Și fata, aducându-i-l, se împiedică și își ceru scuze fiindcă ea n-a vrut să-l verse.

El se ridică și pentru prima oară, plătind, rămase treaz.

NUNTA

Stăteau într-o bodegă.

Mai încolo treceau trenuri, tot felul de trenuri, în toate direcțiile. Și ei s-au gândit că n-ar fi rău dacă ar pleca cu unul din aceste trenuri, poate spre cîmpie, poate spre munte, la vreo nuntă. Toamna sint o mulțime de nunți.

Și au mai băut, și au dansat mai intii cu verișoarele mireșii, apoi cu mireasa și cu nașa, și toți nuntașii le spuneau că sint bărbați frumoși și, de fericire, au mai comandat cite o sută de coniac și s-au prins în horă și-au început să chiuie pentru că niciodată nu s-au simțit mai bine ca în orele acelea.

Și poate ar fi rămas la nuntă pînă a doua zi, dacă bodega nu s-ar fi închis la miezul nopții și chelnerul nu i-ar fi rugat să se ducă acasă.

VÎRSTA

Întilnindu-l femeia care avea 40 de ani, socotindu-și tinerețea încheiată, a împlinit această vîrstă cu 10 ani mai tirziu!

„GLENCIURI”

Pentru
fotbaliști

Desene de AL. CLENCIU

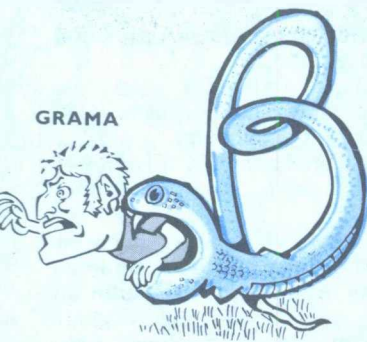
Corsarul Dumitrache
gata de atac

ÎN CETATEA PRUNILOR

TEAȘCĂ: — A nu se
confunda, Dobrine!

DRAMA DIN DR. STAICOVICI

GRAMA

L-a păpat Bau-bau!

HULIGANUL: — Eu huligan? Eu,
care fac sacrificii pentru sport?! Știi
dumneata, câte parale mă costă me-
rele pe care le arunc după jucători ?

I. AVIAN

VINO VATUL FĂRĂ VINĂ

Să vă istorisesc cum mi s-a dus faima în instituția unde lucrez, de alcoolic iremediabil, pierdut.

Tragedia a început acasă, la compotul de piersici, adică la felul trei. La felul întâi, la salata de vinete, nu s-a întâmplat nimic. La felul doi, mă aflam într-o dispoziție excelentă și rideam împreună cu ceilalți invitați pe care îi aveam la masă. Apoi nevastă-mea a apărut cu șase farfurioare pline. Compotul de piersici. Am gustat prima piersică. Minunată. La cea de a doua tocmai vroiam s-o felicitez.

— Draga mea, un asemenea desert merită premiul...

Care premiu îl merită n-am mai apucat să-i comunic. Gura mi-a rămas deschisă și înțepenită ca a unui pește pe uscat, avid după apă. Maxilarul inferior, împietrit pe neașteptate, forma cu cel superior un unghi obtuz de aproximativ 120 de grade. Cu toate eforturile depuse, n-am putut readuce cele două maxilare la deschiderea mai convenabilă a unui unghi ascuțit de 15—20 de grade, poziție care mi-ar fi permis articularea unui S.O.S....

În prima clipă, musafirii s-au amuzat teribil:

— O fi iar vreun banc de-al lui! Și s-au oprit din mestecat, dornici să afle poanta finală.

Poanta finală se contura sub forma unui răcnet scos din fundul gîtlejului, în timp ce cu lingurița de compot îmi loveam înnebunit dinții ca pe niște nicovale!... După care unchiul Tase conchise nepăsător:

— Umor absurd. Nu-l înțeleg. Nu-l gust. Prefer compotul, deși e mai puțin elevat.

După al doilea răcnet, jenată întrucît la masă se afla și o colegă de birou, invitată pentru întia oară în casa noastră, interveni și nevastă-mea:

— Termină o dată cu timpeniile! Dacă nu-ți place compotul, nu te ascunde după tot felul de pretexte.

Și mi-a smuls iritată farfuria din față. În toiul acestei acțiuni, cotul ei a intrat în contact dur cu maxilarul meu inferior. În clipa următoare am izbutit, în sfințit, să mă descătușez și să urlu ușurat:

— Măseaua!...

Și am izbucnit într-un plîns nervos cu hohote, de parcă mi-ar fi ieșit un *Renault 16* la loz în plic...

Măseaua!... Un molar dușmănos, înfipt sus, în dreapta, îmi ucise în primele clipe orice reacție omească. Cîteva regimente de junghiuiri îmi paralizaseră mușchii feței, coardele vocale, sistemul nervos și orice urmă de demnitate omească... M-am aruncat pe studio asemenea unei farfurii zburătoare... De fapt zburătoare deveniseră farfuriile de pe masă întrucît, în saltul meu spre pista-studio, am tras un colț al feței de masă...

— L-a înnebunit o carie! rosti înfricoșată mătușa Aspazia. Numai eu știu ce înseamnă durerea de măsele!

— Și eu știu! am zberbat de sub piramida de perne unde îmi infundasem capul, mușcind din pături, din plapumă și din toată zestrea de pat cu care venise în căsnicie nevastă-mea. După cîteva minute, camera se umplu de un nor de pene... Mușcasem pernele... Musafirii păreau niște achizitori în goană pentru depășirea planului la achiziții de pene...

Nudul din tabloul agățat pe perete era de asemenea plin cu pene care acopereau și ceea ce trebuia și ceea ce nu era necesar...

Cumnata mea, aplecată spre mine, îmi mîngîia ceafa, șoptind:

— Are, sărmanul, asemenea dureri de-i merg fulgii!...

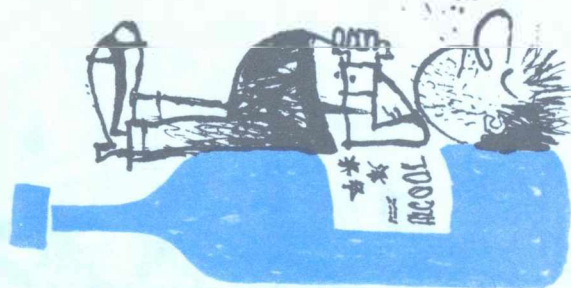
Apoi începură propunerile de tratament:

— Un tampon cu alcool tare.

Și mi s-a adus un tampon imbibat într-un țoi cu țuică de Pitești... Am introdus vata între dinți și am stors... N-am realizat decît o dulce amețeață și durerile au reinviat. Mai teribile. Și nu mai aveam nici ce mușca. Pernele erau golite, pătura sfișiată, plapuma numai franjuri...

— Un tampon cu coniac cinci stele, că e mai tare! ceru un oaspete.

Am dat pe gît trei tampoane. Total cin's'pe stele. Durerile nu slăbeau deloc, dar, ce-i drept, le priveam mai detașat, într-o plăcută și vagă reverie... După al șaselea tampon, am prins a îngîna un cîntecel de jale, conform conjuncturii dentare: «Aoleu ce chin ce jele pe

măselele mele)... Și am ațipit, fre-donînd cîteva minute, după care au reînceput gemetele.

— Nu ajută nici coniacul, își dădu cu părerea unchiul Tase. Spirt curat aveți în casă? Trebuie anesteziat cu spirt de 90 de grade.

Și mi-au anesteziat tot gîtlejul. După un ceas au încercat și cu Cotnari... Nimic. Mă cuprinseseră un soi de dureri de dinți, care făcea să mă învîrtesc în jurul axei mele. Am încercat să mă ridic. Imposibil. Mi se lăsaseră tampoanele în picioare. Genunchii îmi erau total anesteziati. Nu-i mai simțeam deloc.

În schimb măseaua se afla la locul ei. Inclusiv junghiuirile. Și plîngeam de parcă mă îmbătasesm. Plîngeam și rideam. Apoi, printre sughituri, recitam versuri. Am îmbrățișat-o pe colega de birou a nevastei și mi-am trimis o directă în molarul cu pricina. Am gîdilat-o la subsuoară pe cumnată-mea pînă a căzut jos, leșinată. Apoi am început din nou să urlu.

Într-un tirziu m-au ridicat cu forța și m-au dus la policlinică:

— Domnule doctor, un caz grav. Are o carie de nu se poate ține pe picioare...

M-au fixat în scaunul dentar și stomatologul a ordonat:

— Deschide gura!

Am deschis-o și în aceeași clipă dentistul s-a prăbușit amețit, peste scaun.

După o oră, cînd s-a dezmeticit, s-a îndreptat pe două cărări spre registrul de consultații, a luat tocul în mînă și a tunat:

— Dumneata nu ai carii la măsea! Ai damigene la stomac! E o rușine ca un om în toată firea să se prezinte într-o unitate sanitară, în asemenea hal!... Nu consult indivizi în stare de ebrietate! Afară!...

A doua zi, în vreme ce lucram la bilanț, se deschide ușa și apare în prag directorul. Îmi întinde o adresă cu antetul policlinicii:

— Citește!...

Apoi directorul rosti cu voce tare, ca să nu se piardă nici un cuvînt:

— Tovarăși, după lucru, am convocat colectivul nostru pentru o scurtă prelegere cu tema «Alcoo-lismul, rușinea secolului 20», La revedere!...

I. DAVIDESCU

UMORISTUL SOVIETIC BORIS LASKIN

HAPPY END

Să vedeți cum mi-a venit în cap să scriu această schiță. Ideea mi-a dat-o fiică-mea, elevă în clasa a opta. Mi-a spus într-o seară:

— N-ar fi rău, tată, dacă ai lăsa umorul pe plan secundar și te-ai profila pe genul științifico-fantastic, aducând cu toată principialitatea aportul personalității tale în acest gen.

— Ce vorbe sînt astea? am întrebat-o.

— Cum, ce vorbe?

— Niciodată n-ai rostit asemenea cuvinte...

— Sînt cuvinte pe care le-am auzit la ședință, la școală...

— Aha! Și ai vrea să scriu ceva științifico-fantastic?

— Da, tată, așa se pune problema.

Și uite așa am pornit la o treabă aproape fantastico-științifică. Ca personaje, am ales doi oameni și un ciine. Pe urmă, am mai adăugat un om, mai spre sfîrșit, ca să iasă un final fericit: nu e genul meu să închei cu finaluri tragice.

Așadar, să începem cu primul personaj. Să zicem că-l cheamă Tiutin. Profesia lui n-are prea mare importanță în cele de față, dar în orice caz el este un orator desăvîrșit, specialist în referate, coreferate, luări de cuvînt, concluzii, ședințe, conferințe, simpozioane etc.

Cel de al doilea personaj al acestei schițe contemporane este cunoscutul scriitor rus Ivan Sergheievici Turgheniev. Vedeți dar că elementul fantastic începe să apară.

În schița mea însă Turgheniev nu apare în fața dumneavoastră în binecunoscuta lui calitate de maestru al limbii noastre literare, ci în cea de a doua calitate a lui, la fel de bine cunoscută, cea de pasionat vînător.

Dar vînătorul Turgheniev este prezent

cu ciinele său de vînătoare, să-i zicem Trezor.

Și acum vă invit să ascultați schița care, vă rog să mă scuzați dacă iese cumva mai scurtă decît introducerea sau, ca să zic așa, partea explicativă.

Era o seară de vară. De fapt, habar n-am dacă seara se merge la vînătoare. Dacă nu se merge, vă rog să considerați că era o dimineață de vară, deoarece acest mic amănunt tot n-are nici o importanță. Important este că acolo, în mijlocul naturii, se afla Tiutin, care tocmai făcea baie în rîu. Înota de mulțor și obosise, așa că simțea cum îl

gheievici, că mă înec!», Tiutin strigă: «Dați-mi voie, tovarăși, să iau cuvîntul!»

— Ascultă, Trezor — spuse Turgheniev — cred că acest domn a spus ceva.

Vînătorul se opri, ciinele la fel. Între timp, Tiutin începu să explice:

— Ca să fiu scurt, nu mă refer decît la obiectul discuției, așa că dați-mi voie să intru direct în subiect. Situația, tovarăși, a ajuns în faza pe care o vedeți și dumneavoastră și anume că, fiind depășit de influența gravitației asupra corpului meu cufundat într-un lichid, din care de altfel a dislocat o anumită cantitate de apă, a apărut o anumită

lasă puterile. Simțea cum se înecă. Căută cu privirea spre mal și zări un vînător cu fața rumenă. Dacă Tiutin ar fi fost un om citit, l-ar fi recunoscut ușor pe Ivan Turgheniev, al cărui portret este tipărit chiar pe prima pagină a operelor complete. Dar Tiutin era în stare să citească incomparabil mai puțin decît era în stare să vorbească. În această situație, în loc să strige: «Sări, Ivan Ser-

tendință de scufundare, care prezintă pericolul că poate să fie nereparabilă, tovarăși! N-am să mă opresc mai mult asupra modului cum trebuie pusă problema, dar oricine înțelege că apa, care este indispensabilă vieții, poate fi dăunătoare în cantități prea mari și în anumite situații...

— Tu înțelegi, Trezor, despre ce vorbește acest domn? — întrebă foarte nedumerit Turgheniev.

Trezor scutură din cap.

Iar Tiutin, în loc să strige: «Ajutor, mă înec!», continuă așa:

— Situația actuală constă în aceea că, în ciuda tuturor eforturilor, corpul meu avansează tot mai mult în adîncime. Așadar...

— Nu înțeleg — concluzionează Turgheniev — și, fluierîndu-și ciinele, își continuă drumul în lungul rîului.

Turgheniev n-a înțeles nimic și, dacă eu n-aș fi un scriitor care țin morțiș să am finaluri fericite, sigur că nenorocitul Tiutin ar fi murit înecat.

Dar, pentru a nu ajunge la aceasta, am improvisat un om într-o barcă apărută subit de după un păpurîș, care îi vorbi lui Tiutin așa:

— Mă numesc Marmuev. Dacă dumneata, tovarășe, pui problema atît de hotărît, eu nu voi lăsa corpul dumitale să fie tîrît de efectele negative ce rezultă dintr-o forță gravitațională și lichidul adînc în care ești scufundat. De aceea, îmi iau sarcina de a te promova la un nivel mai ridicat decît acela la care ești acum.

Și zicînd acestea, l-a scos din apă pe Tiutin, care era încă viu, dar care încă nu învățase să exprime clar și succint gîndurile sale.

Văzînd că eroul meu nu mai este amenințat de nimic, îmi închei în acest fel schița destul de realistă, dar cu unele trăsături din domeniul fantasticalui.

Desen din «KROKODIL» de
I. LISOGORSKI

— Îmi pare bine că interesele noastre se împletesc!

În românește de Victor PIȚIGOI

OCULISTUL: — Citește.

MICROBISTUL: — SPORT! Miine se desfășoară meciurile de campionat din etapa a 5-a care...

NELL COBAR

EVOCĂRI DACO-ROMANE

de MIRCEA PAVELESCU

Editura Tineretului, grăbită să prezinte cititorilor săi cărți pline de virtuți și de nobile simțăminte morale, probabil că nu are totdeauna timpul necesar să verifice și virtuțile scriitoricești ale autorilor pe care îi publică. Deseori, problemele de stilistică, de gramatică și de vocabular rămân nerezolvate, urmînd desigur ca ele să fie cercetate mai atent în edițiile următoare.

Zilele trecute ne-a căzut în mină «Umbra lui Zamolxe» de Paul Tămaș, roman istoric situat în zilele premergătoare celui de al doilea război dintre Traian și Decebal.

Crearea atmosferei adecvate epocii în care se petrec evenimentele imaginate sau prelucrate de autor ține nu numai de talentul evocator al acestuia, dar și de o documentare științifică riguroasă care nu trebuie să se dezică nici în cele mai mici amănunte ale acțiunii. Orice anacronism, cît de neînsemnat, devine o contravenție merită să împingă lucrarea respectivă pe făgașul umorului. Procedul de altfel este bine cunoscut și adus la strălucire de Mark Twain prin Yankeul său rătăcit la curtea regelui Arthur.

Cînd la pag. 79 a romanului semnat de Paul Tămaș, autorul scrie: «Dacina, îi rosti numele de botez fără sfială», ne întrebăm mai întii împotriva cui se îndreaptă ironia creată de anacronismul pătrunderii creștinismului în Dacia preromană? Botezul implică fără îndoială creștinism, după cum romanul istoric implică documentare precisă.

Tot atît de prematur mi se pare și faptul că rapsozii veacului I e.n. o alintau și admirau pe Tullia, nepoata împăratului, cu măiestre «vorbe rimate» (pag. 47). Rima nu este o descoperire prozodică a antichității, muzicalitatea versurilor din acele vremuri mulțumindu-se doar cu ritmurile combinate savant, din cauza cărora, elevii de pretutindeni și de totdeauna au luat note proaste la scandarea latinească.

Tot în categoria documentării insuficiente trebuie integrată și fraza de la pag. 7: «...urma să-i transporte cu întreg centurionul de legionari spre Drubeta...», în care se con-

fundă *centuria* (unitate militară de 100 de ostași) cu *centurionul* (comandantul unei asemenea unități).

Iată și alte cîteva greșeli și mai puțin îngăduite:

«Pentru ei gîndește împăratul și generalii lor» (p. 210).

De fapt, împăratul și generalii gîdesc la misterele acordului gramatical.

Alta: «...undeva, în curte, s-au chiar sub zidurile acestei camere răzbi un țipăt sfișietor» (pag. 24).

Sau: «...ii arunci în ghearele morții, s-au departe de țara lor...» (p. 274).

Mihail Sadoveanu, în calitate de profesor de română la Liceul Internat din Iași, obișnuia să verifice cunoștințele gramaticale și ortografice ale noilor elevi din clasa I secundară, cu o serie de propozițiuni speciale, printre care și următoarea:

«Sînt două cazuri: sau s-au bătut, sau s-au jucat». De cele mai multe ori, copiii înlăturau cu ușurință astfel de capcane ortografice.

Alta: «...spre a-l privi mai bine în adîncul ochilor de nepătruns a-i călăului» (p. 257), în loc de: «spre a privi... ai călăului». Este vorba doar de un genitiv masculin plural, unde n-are ce căuta trăsătura de unire.

Mai departe cităm un dialog:
«— De mult timp zace aici olarul Maropin?»

— Din răsăritul soarelui...» (pag. 256).

Dacă nu s-a răspuns coerent cu «— De la răsăritul soarelui», atunci o ripostă tot atît de absurdă, dar ceva mai amuzantă, putea fi «Cui?», dialogul căpătînd în continuare următoarea înfățișare:

«— De mult timp zace aici olarul Maropin?»

— Cui?

— Cum, adică, cui?

— Cui, adică piron.

— Piron??

— Exact. Alexis Piron, poet și umorist francez din veacul al XVIII-lea (1689—1773).»

În felul acesta, intrat pe făgașul lui Urmuz sau al lui Eugen Ionescu, Paul Tămaș și-ar fi terminat romanul în plin absurd deliberat, după care ar fi putut aștepta liniștit un premiu

literar. Din păcate însă, absurdul autorului nostru nu este deliberat, așa că trebuie să citim romanul în continuare:

«Strivind în tentaculele puternice, ca o caracatiță, (ca ale unei caracatițe, N.N.) multe popoare și acum înseși triburile acestor munți îi simte ventuzele venale...» (pag. 224).

De fapt triburile, pentru că «este» mai multe, *simt* ventuzele venale, chiar dacă editura nu simte lipsa acordurilor dintre subiect și predicat.

Aflăm la pag. 217 că Mauro suspecta pe comandantul Carenus că «trăind printre triburile dace, nu mai era stăpîn pe judecată.»

De ce să nu mai fi fost stăpîn pe judecată? Oare pentru că ar fi înnebunit de groaza dacilor? Nu crede autorul că, atribuind astfel de complexe comandanților romani, Dacia n-ar fi devenit nici azi provincie romană?

Un bun cunoscător de istorie antică și-ar reaminti că Roma, nici cînd a avut în fața porților sale pe cartaginezul Hanibal cu elefanții săi, nu s-a îngrozit într-o asemenea măsură încît să nu-l poată zdrobi după aceea.

Cităm în continuare:
«Argodar trecuse de optzeci de primăveri...» (pag. 226).

De remarcat procedul umoristic! Într-una din nuvelele sale, Al. O. Teodoreanu ne povestește de un boier, pe nume Trașcă Drăculescu, care avea nenumărate aventuri galante zilnice cu fetele și nevestele de pe moșia lui. Murind boierul în timpul unei astfel de escapade, autorul își încheie povestirea informîndu-ne că:

«Avea boierul Trașcă Drăculescu ani nouăzeci!» Adică 90 de primăveri. Dar eroul lui Al.O. Teodoreanu este un personaj umoristic, spre deosebire de Argodar, a cărui viață n-a fost de loc o primăvară continuă. Partea ciudată este că autorul «Umbrei lui Zamolxe» apreciază vîrsta unui alt erou, Boldur, la 40 de ierni. Acest subiectivism în manipularea anotimpurilor ca unități de măsură ale vîrstelor nu ne este încă lămurit.

«Prinse în cîrlige de bronz, atîr-

nau securi grele de podoabă, de aur masiv, fiecare luată în parte reprezenta averea unui păzitor a peste o mie de oi». (pag. 265).

Cu toții cunoaștem bogăția fabuloasă a Daciei, acest Eldorado al antichității. Ne întrebăm totuși, din curiozitate, la cît putea fi evaluată averea unui proprietar de peste o mie de oi, dacă ciobanii lui posedau fiecare echivalentul a cîtorva kilograme de aur?

Reședința mitului cu «lina de aur» rivnită de argonauți parcă n-a fost în Dacia.

«Arcașii se aruncară asupra lui Metanid, îl trîntiră izbindu-l în pumni» — (pag. 271).

Arcașii nu l-au lovit pe Metanid în pumni, adică peste pumni, așa cum probabil vă închipuiți, ci l-au lovit cu pumnii lor (peste față). Sensul este schimbat din cauza înlocuirii prepoziției «cu» prin prepoziția «în».

Una este să activezi cu *minile* și alta este să activezi *în minii*.

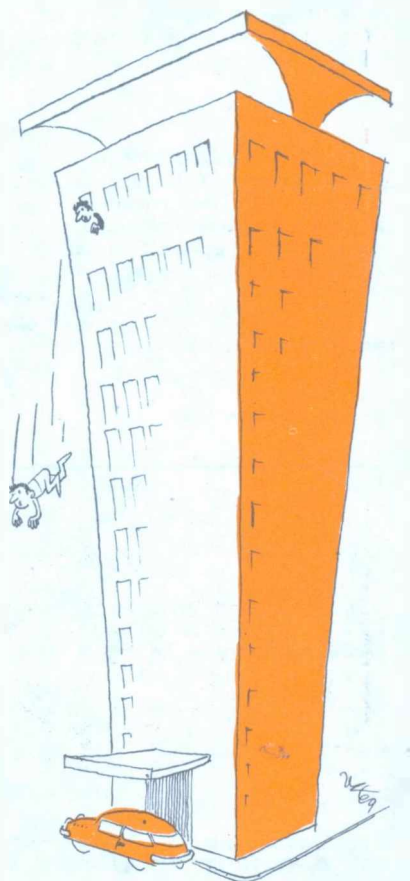
Exemplele pot continua, mai ales pe linia topiceii greșite sau a inconsecvenței stilistice. Într-adevăr, stilul cărții mimează un soi de arhizare cu elemente de vocabular cronicăresc, ceea ce, în cazul epocii războaielor daco-romane, nu sugerează nimic. Se utilizează, de pildă, cuvîntul *muri* în loc de ziduri și *clientar* în loc de client. Pluralul de la taraboste (nobil dac) apare ca *tarabostoși*, în loc de taraboști etc.

Editura a tipărit acest volum în 52 000 de exemplare, fără să intervină nici măcar pentru corectarea erorilor de gramatică!

Articolul nostru așteaptă volumul al doilea al «Umbrei lui Zamolxe», cînd sperăm că nu...

(va urma)

N. CORNELIU

— Nae, oprește-te, a venit liftul!..

ÎN TRE CONFIDENȚIAL ȘI CONFIDENȚĂ

În anul 1965, maestrul de atelier Nicolae Ciobanu de la Școala de șoferi profesioniști din Caransebeș a fost scos din muncă pentru beție și acte de huliganism. Anul acesta însă am aflat că a fost reprimat acolo unde nimeni nu-i ducea dorul. Se întorsese cu același vechi bagaj de năravuri încît elevii învățau din nou de la el că primul lucru necesar unui viitor șofer este cunoașterea circulației pumnilor maestrului, care, în această direcție, nu respectă viteza legală.

Noua comportare a lui Ciobanu, identică celei vechi, a făcut obiectul unei sesizări trimise de «Urzica» la Direcția regională de transporturi auto Timișoara, menționindu-se tot palmaresul său moto-pugilistic. Răspunsul a venit cu viteză maximă: conducerea școlii din Caransebeș a primit dispoziții să-l scoată din funcția de maestru de atelier. Pînă aici era bine.

Dar într-o zi, poșta ne-a adus o scrisoare chiar de la Nicolae Ciobanu. Spre stupefacția noastră el reproduce conținutul adresei confidentiale trimise de Direcția regională de transporturi auto Timișoara conducerii școlii. Mai mult decît atît, semnatarul scrisorii menționa și tot ce cuprindea sesizarea «Urzicii». Totuși cerea redacției originalul acesteia. Pesemne, să se convingă că nu fusese indus în eroare.

Firește, «Urzica» s-a adresat din nou Direcției regionale din Timi-

șoara, cerindu-i punctul de vedere în legătură cu faptul că au ajuns la Ciobanu toate adresele, scrisorile, sesizările care trebuiau să ajungă la oricine, numai la cel criticat nu. Forul însă, sub semnătura directorului-inginer Gh. Gelca — răspunde doar că... a răspuns anterior în legătură cu maestrul. Nimic despre cine anume pusese la dispoziția lui Nicolae Ciobanu corespondența cu pricina. Nici o vorbă despre unele cercetări care, poate, se vor face. Parcă nu s-ar fi petrecut nimic anormal.

Totuși faptele sînt fapte. O sesizare privind pe o anumită persoană a ajuns chiar la persoana în cauză, care persoană, fără nici o jenă, ne cere și sesizarea în original. La drept vorbind, am scăpat ușor. Pentru că așa stînd, sau, mai bine-zis, mergînd lucrurile, maestrul Ciobanu ne putea cere și sancționarea celui care ne-a adus la cunoștință comportarea lui, sancționarea Direcției regionale de transporturi auto Timișoara, care n-a luat măsuri contra corespondentului nostru și chiar sancționarea conducerii școlii care a purtat corespondență cu forul superior fără să-l întrebe în prealabil și pe dinsul. Sau, poate, pe conducerea școlii a iertat-o fiindcă mai apoi, în mod autocritic, prin cineva i-a pus la dispoziție corespondența «confidențială». Acum îi mai rămîne să-i pună la dispoziție un singur lucru: acest număr din revistă!

TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD

STELIAN FILIP

Lauda
muștelor

Datorită delăsării, construirea grajdurilor la C.A.P. Cornățel (jud. Sibiu) nu a fost încă terminată. Din acest motiv «cazarea» cailor C.A.P.-ului este asigurată pe la casele gospodariilor.

Uzina «Vulcan» a plătit locații C.F.R. o jumătate de milion lei pentru nedescărcarea la timp a vagoanelor cu nisip și pămînt.

Desene de
P. DUMITRESCU

— Și altă dată să nu mai aud de așa ceva!!!
— Dacă așa vreți dumneavoastră, n-o să vă mai spunem!!!

TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD, TE VĂD

Muștele se laudau mereu
— Noi sîntem prietene c-un leu!
Și are un colte!
E de-ajuns cineva
Să-l revolte
Așa, doar un pic,
Că il și preface-n
Mizilic!
Numai cu noi
Se poartă frumos,
Ba chiar respectuos
Peste măsură.
Cîte una îi intră
În gură,
I se plimbă
Pe limbă
Și nu-i trece prin cap
Să facă... clap!

— Am văzut
(Bizii un bondar)
Dar nu mi s-a părut
Extraordinar.
Secretul vi-l spun eu
(Deși n-am rimă-n «ips»)
Este un leu
...De ghijs!

Doi prieteni

Doi clienți la o masă într-un restaurant. C și A. Pe masă bere.

C: Măi, Andrei, nici nu-ți imaginezi cât mă bucur că te văd!

A: Și eu. Dar să știi, te-am mai zărit o dată pe stradă, însă nu te-am strigat!

C: De ce, omule?

A: Ziceam că nu ți-a trecut încă supărarea aceea, știi când ne-am certat că spuneai că-s invidios și rău, iar eu am spus că tu ești!

C: Fii serios, frate, ce supărare? Am și uitat! Și pe urmă, de ce invidie între noi? Doar sîntem amici de 20 de ani! Fiecare cu noroacele și bucuriile lui, nu?

A: Sigur, Costică dragă, așa te vreau! Hai noroc! (beau)

C: Și unde pleci în concediu?

A: Să văd, încă nu m-am hotărît. Dar tu?

C: Eu, anul ăsta o fac lată! La mare și la munte cu toată familia, plus circuit prin țară! Iau și bătrînii! Pe toți patru!

A: Păi, dacă socotim și copiii, o să fiți vreo opt!

C: Doișpe, că o iau și pe soră-mea cu soțul ei și copiii.

A: Asta costă, băiatule!

C: N-are a face! Am primit o primă de 15 000!

A: Zău?

C: Da! O inovație, o chestie! Prime, laude, felicitări! Ce, e rău?

A: Bravo, Costică! I-auzi, dom'le! Cînșpe mii!

C: Ce, îți pare rău?

A: Mie? Fii serios, Costică, așa mă cunoști?

C: Nu, dar parcă te-ai pleoștit subit!

A: Fii serios, Costică! Berea asta, cald afară! Și zi așa, 15 000!

C: Ce, îți pare rău?

A: Cum să-mi pară rău, Costică, se poate? Nu ți-am spus, berea asta, cald afară!... Bravo!

C: Și tu?

A: Eu, ce?

C: Tu ce faci?

A: Cînd?

C: În concediu!

A: Aaa! Păi plecăm și noi pe undeva!

C: Cine voi?

A: Eu cu nevasta și copiii! Numai noi patru! Bătrînii nu-i iau! Nici pe-ai mei, nici pe-ai ei.

C: De ce, mă?

A: N-am loc!

C: Ce-i aia că n-ai loc? N-ai loc la mare, n-ai loc la munte?

A: Nu mă! În altă parte n-am loc!

C: Unde?

A: În «Dacia»!

C: Ce «Dacia»?

A: Turism!

C: Auzi! la stai! Ce turism?

A: «Dacia» dragă, n-auzi? Și am numai cinci locuri! Copiii au peste 7 ani, așa că nu mai am loc.

C: Andrei, stai puțin! Care «Dacia»?

A: Ce, n-ai văzut-o?

C: Ce să văd?

A: Uite-o! (arată undeva)

C: Ce-i aia?

A: E a mea!

C: Mașina?

A: Da!

C: Cum, mă?

A: Bine! Am strîns, am depus și am adus-o! Ce, îți pare rău?

C: Mie? Fii serios, Andrei, ce, așa mă știi?

A: Nu, dar parcă te-ai pleoștit subit!

C: Fii serios, dragă! Berea asta, cald afară!... Și zi așa, «Dacia»!

A: Ce, îți pare rău?

C: Cum să-mi pară rău, dragă, se poate? Nu ți-am spus? Berea asta, cald afară. Dar știi să conduci?

A: Sint as!

C: Ai și carnet?

A: Am! L-am primit cu felicitări!

C: Ți-au dat și ție carnet, mă?

A: Mi-au!

C: Pe urmă se miră de ce sînt accidente!

A: Cum adică, frate dragă? Ce adică, eu sînt anormal, ariêrat, timpit, nătîng, cretin? De ce să nu-mi dea mie carnet?

C: A, nu, ziceam așa...

A: Ce, îți pare rău?

C: De ce? O să-mi pară rău cînd o să intri într-un pom sau într-o casă, sau într-un tren!

A: De ce să intru?

C: Zic eu să intri? Dar se întîmplă!

A: Chiar ieri am intrat într-un tren!

C: (vesel) Aoleu! Și?

A: Ce și? Am venit la București! Eram la Galați, m-am dus la gară, am intrat într-un tren și am ajuns acasă! Ha, ha, ha, te-am dus, suflete!

C: (acrit) Ce bancuri!... (bea)

Auzi! «Dacia»!

A: Ce, îți pare rău?

C: Lasă-mă, domnule, în pace! Ți-am spus: berea rece, cald afară.

A: Aha!

C: Dar parcă tu spuneai o dată că nu-ți trebuie mașină, că dă-o-n-colo, că-i bătaie de cap...

A: Eh... Multe spune omu'... Pe urmă se mai răzgîndește...

C: Deci mă mințai... Halal prieten! Totdeauna ai fost tu un mincinos...

A: Că tu ai fost mai bun...

C: Ei lasă, lasă, ești un egoist și un prefăcut!

A: Uite ce e, te rog foarte mult...

C: Stai, stai, să nu ne certăm. Dacă-mi ești prieten, să te văd acum.

A: Ce vrei?

C: Lasă-ți copiii la noi și ia-mă pe mine cu nevastă-mea!

A: Păi spuneai că pleci cu tot familionul: 12 inși...

C: Aiurea...

A: Și inovația, felicitările, premiul...

C: Tămîie...

A: Deci inovația e... o invenție!

C: Total!

A: Mă, ești nemaipomenit! Ca să-mi faci mie rîcă!

C: Domnule, ne iei sau nu ne iei?

A: Unde să vă iau?

C: Unde plecați voi!

A: Vă iau! Că-n tren e loc pentru toți!

C: Nu în tren! În mașină!

A: Ce mașină?

C: «Dacia»!

A: Păi care?

C: Aia (arată).

A: Păi știu eu a cui o fi?

C: Cum? Nu-i a ta?

A: Fii serios!

C: Și a ta unde-i?

A: Am dat fier s-o facă!

C: Vrei să spui că de fapt...

A: Ca și inovația ta!

C: Invenție! Ca să-mi faci mie rîcă?!

A: Păi...

C: Deci n-ai!

A: N-am!

C: (fericit) Andrei!

A: (la fel) Costică!

(se îmbrățișează)

C: Să mai vină bere!

A: Dau și eu două sticle!

C: Dragă Andrei, ești dat naibil!

Auzi! Aoleu, ce mai spaimă am tras!

A: Da' eu?... Hai noroc, băiatule!... Bine că n-ai nici tu inovație...

Totul e bine cînd se termină cu bine!

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

Din „oscilațiile“ unui barometru

● Singura presiune din afară, pe care o admit în atribuțiunile mele profesionale, este presiunea atmosferică.

● Omule! Fii ca mine! Ține pasul cu vremea în care trăiești, dacă vrei... să arăți bine.

● În ziua de chenzină, toate barometrele arată «timp frumos».

● Cînd ești «stricat», îți pierzi vremea de pomană și îți trece timpul degeaba.

● Zeul barometrelor este Mercur.

● Cu «aerul» sint de acord. Cu «aerele» nu!

● Barometrul nu trebuie să aibă inimă. Fiindcă el trebuie să presimtă, nu să simtă.

● «Ziua bună se cunoaște de dimineață». Cu condiția să te uiți în prealabil la barometru.

● Nu barometrul stabilește vremea, ci vremea duce de nas barometrele.

● Orice barometru este un mare agitat. Toată viața stă ca pe ace.

● Nasul oricărui om trebuie să fie ca un barometru particular, care să adulmece tot ce i se va întîmpla, în timp.

● Cînd pleci în excursie pe munți, nu te lua după barometru. Ia-te după cabanele de pe hartă.

● Iubito! Pe barometrul dragostei noastre nu-ți cer să fie numai «timp frumos». Mă mulțumesc și cu «variabil». Dar evită, te rog, «furtuna», fiindcă, altminteri, s-ar putea să-ți fac «vînt».

● Cînd pleci la drum, nu te lua după barometru, pină nu te uiți la «termometru».

● Fiecare om e în sinea lui un fel de barometru. Crede în presimțiri.

Cu PIERRE DAC

despre carieră, glorie,
nemurire și chiar despre ... umor

Vorbind despre Pierre Dac în antologia «Un siècle d'humour français», Jacques Sternberg spunea că «el merită cel puțin un eseu, pentru că n-a lipsit mult ca Pierre Dac să devină Perelman*-ul nostru, Dar Perelman a avut norocul să se nască în Statele Unite, unde absurdul este rege, pe când Pierre Dac s-a lovit, probabil, de logica noastră carteziană. Aceasta constituie un zid greu de trecut. Chiar când ești plin de idei absurde, de gaguri ciudate și de talent agresiv.»

Chiar dacă n-a devenit o ediție franceză a lui Perelman, Pierre Dac este și va rămâne un mare umorist, care și-a risipit spiritul și talentul până și în romanele de spionaj și în cele polițiste.

Ne-am adresat acestui scriitor de umor, rugându-l să ne răspundă la întrebările de mai jos:

— Cum de ați devenit umorist?
— Ca mulți alți tineri de vârsta mea doream și eu să devin într-o zi «cineva». Nu știu dacă sînt ambițios sau nu, dar, cînd mă priveam în oglindă, îmi spuneam: «La vârsta ta, Napoleon era împărat. Or, el era mai mic decît tine cu cîțiva centimetri. Atunci, ce mai aștepti?...»

Într-o zi, hotărît să dau «lovitura», am cumpărat cartea «O sută treizeci și trei de situații independente». Se demonstra acolo că, spre a reuși în viață, nu trebuie să te temi de schimbarea situației sociale. Autorul dădea exemplul încurajator al atîtor americani care n-au ezitat să-și schimbe meseriile de vagabonzi, de vinzători de ziare sau de spălători de mașini cu acelea de rege al Oțelului, al Cauciucului sau al Cîrnatului conservat.

O situație ca aceea a regelui Oțelului mi-ar fi plăcut și mie, dar cum să ajungi la ea? Căci în privința aceasta, autorul lucrării cu pricina păstra toată discreția.

Așa că, pînă să-mi aleg viitoarea regalitate, am făcut mai multe meserii, fără să reușesc a ajunge nici Ford, nici Morgan, nici Vanderbilt.

— Vă lipsea poate ceva?...
— Da, îmi lipsea capitalul. În graba de a-mi însuși cît mai repede sfaturile lucrării «O sută treizeci și trei de situații independente», sărisem tocmai peste capitolul cel mai important: «Cum obții un capital ca să debutezi în lumea afacerilor.»

— Dar tot nu m-ați lămurit cum de ați ajuns umorist!

— Cum? V-am spus doar: ambiția, numai ambiția m-a făcut umorist!

— ?...
— Nu înțelegeți? Doream să devin un om mare.

— Vă ispitesc celebritatea?
— Nu atît celebritatea, cît dorința de a avea și eu statuia mea. Da, da, nu rideți: doream să am statuia mea sub castani, între

un chioșc de ziare și o stație de autobuz. Mă și vedeam dominînd pietonii care se foiau pe trotuare, de pe înălțimea unui soclu. Mă și întrebam: «Cum mă va înfățișa artistul? Voi avea oare bucuria să pășesc în eternitate cu pantaloni de marmură bine călcați? Oare haina va avea absolut toți nasturii și toate buzunarele? Dar capul meu de cincizeci de kilograme de bronz va semăna oare cu mine sau va avea forma imprecisă a unui cartof stricat?»

Dorința mi s-a transformat în dramă cînd un prieten sculptor mi-a spus cu toată seriozitatea că nimeni nu va consimți vreodată să-mi înalțe o statuie atîta vreme cît nu sînt cineva. Astfel, prietenul meu sculptor m-a făcut să văd drumul greșit pe care pornisem. Va să zică, mai întîi trebuia să fiu cineva și apoi să pretind statuie. Și eu care crezusem invers! Cu toate că, fie vorba între noi, se mai întîmplă și așa!

— Așa că ați renunțat la statuie și ați devenit...

— ...umorist!
— Dar cum? Cum? Căci tot nu mi-ați spus?

— Cum, n-aș ști prea bine s-o spun, dar cînd am început, aș putea.

— Atunci: cînd ați început să vă manifestați ca umorist?

— Pe front, în timpul primului război mondial. Colonelul meu avea o idee fixă (n-aș putea jura că avea prea multe!): Franța nu va câștiga războiul decît dacă toți ostașii vor fi tunși chilug. Pe vremea aceea, actorul de cinema Yul Bryner nu lansase încă această modă. Eu unul nu eram însă chiar atît de convins de necesitatea sacrificării pletelor pe altarul patriei. Și ca să mă răzbum pe colonel, — căci de tuns «zero» tot a trebuit să mă tund — am scris o șansonetă pe o arie cunoscută, în care ironizam ideea comandantului meu. Șansoneta a avut un mare succes și a făcut înconjurul diviziei. Urmarea? Am căpătat șaizeci de zile de închisoare. Astfel a luat sfîrșit, atunci, cariera mea de umorist, care abia începuse.

— În ciuda acestui debut dificil, ați perseverat totuși...

— Da, căci pentru mine umorul este un lucru minunat: el este rupt din viața în care risul se îmbină deseori cu plînsul. Cel mai bun exemplu pe care vi-l pot da este moartea tatălui meu. Îl adoram pe tata. A murit puțin înainte de război, la 82 de ani. La înmormîntare, un preot a oficiat slujba religioasă. Era ger: 12 grade sub zero. Iar preotul era atît de șaișu că atunci cînd și se uita în ochi te apuca amețeala. El a început un discurs grozav de plicticoș, care nu se mai termina. La un moment dat, de la etajul al patrulea al unei case, ale cărei ferestre dădeau spre cimitir, izbucniră grohăiturile unui trombon. Am stat și ne-am privit uluiți timp de un ceas, după care nu ne-am mai putut ține și am izbucnit cu toții în ris. Acesta-i, după mine, prototipul umorului.

— Dar spiritul?
— Deosebirea pe care o fac eu între spirit și umor este că spiritul se exercită totdeauna în detrimentul cuiva. Nu este constructiv. Pe cînd umorul este constructiv fiind și un admirabil generator de energie.

— Adică?...
— Umorel m-a ajutat mult atît pe cîmpurile de luptă pe care am fost silit de atîtea ori în viața mea să le străbat, cît și în închisorile în care am zăcut în perioada anilor 1939—1945. Umorel m-a susținut în toți acești lungi ani tragici și mi-a permis să susțin și pe alții. Și vă rog să mă credeți că pe atunci nu aveam totdeauna chef să mă tăvălesc de ris, mai ales că naziștii aveau ei grijă să nu

ne ofere chiar atît de multe ocazii!

— N-ați moștenit acest umor de la părinții dumneavoastră?

— Ba da! De la tata. Era un adevărat umorist. De altfel eu am transpus multe din butadele lui. Mama spunea deseori: «Am trei copii, dintre care cel mai mic e tatăl vostru.» Umorel lui era umorul pe care îl întîlnești la mulți alsacieni. Bunicii tatălui meu, după ce au părăsit Alsacia în 1871, pe baza dreptului de opțiune, s-au instalat la Châlons-sur-Marne.

— Ați mărturisit că ați moștenit acest umor. Dar în afară de moștenire, umorul presupune și o sensibilitate ageră, o observație adevărată, reală și fină a vieții, a oamenilor.

— Firește!
— Numai atît? Ce alte calități se mai cer unui umorist?

— Parafrazîndu-l pe Napoleon, aș spune: «Talent, talent și iar talent!»

— Și credeți că este deajuns talentul ca să devii un mare umorist?

— În loc de răspuns, am să vă povestesc o mică anecdotă. Un admirator l-a întrebat o dată pe Victor Hugo: «Maestre, ce-i mai important ca să reușești în viață: banii, munca sau inteligența?» la care Victor Hugo i-a răspuns foarte simplu: «Cînd vrei să mergi pe un triciclu, care roată este mai importantă?»

— Dacă ar fi să vă definiți forma dumneavoastră de umor, cum ați defini-o?

— Ca o demonstrație a absurdului. Personal, consider umorul ca o formă care-ți îngăduie să faci foarte serios lucrurile pe care le ai de făcut, chiar și cele mai grave, fără ca totuși să te iei prea mult în serios.

— Dintre umoriștii francezi contemporani, pe care îi apreciați mai mult?

— Greu de răspuns! Mai sănătos ar fi să lăsăm viitorului grija de a judeca, aprecierile mele riscînd doar să demonstreze, o dată mai mult, că umorul poate fi nu numai subiectul unui interviu, ci și al unui conflict. Asumîndu-mi totuși acest risc, aș putea recomanda celor care se pasionează de jongleriile verbale citeva nume sinonime unei noi literaturi de șoc: René de Obaldia, André Frédérique, Jean Tardieu și Eugen Ionesco, care este singurul umorist adevărat al epocii noastre. El a cucerit o celebritate pe care n-ar fi putut-o prevedea în 1953 cînd «Scaunele» se juca în fața șirurilor de fotolii goale. Iar acum, umorul, ca și gazetăria, îl va duce oriunde, chiar și la Academia Franceză.

— Cum scrieți?

— Cu mîna.

— Am vrut să vă întreb în ce împrejurări scrieți.

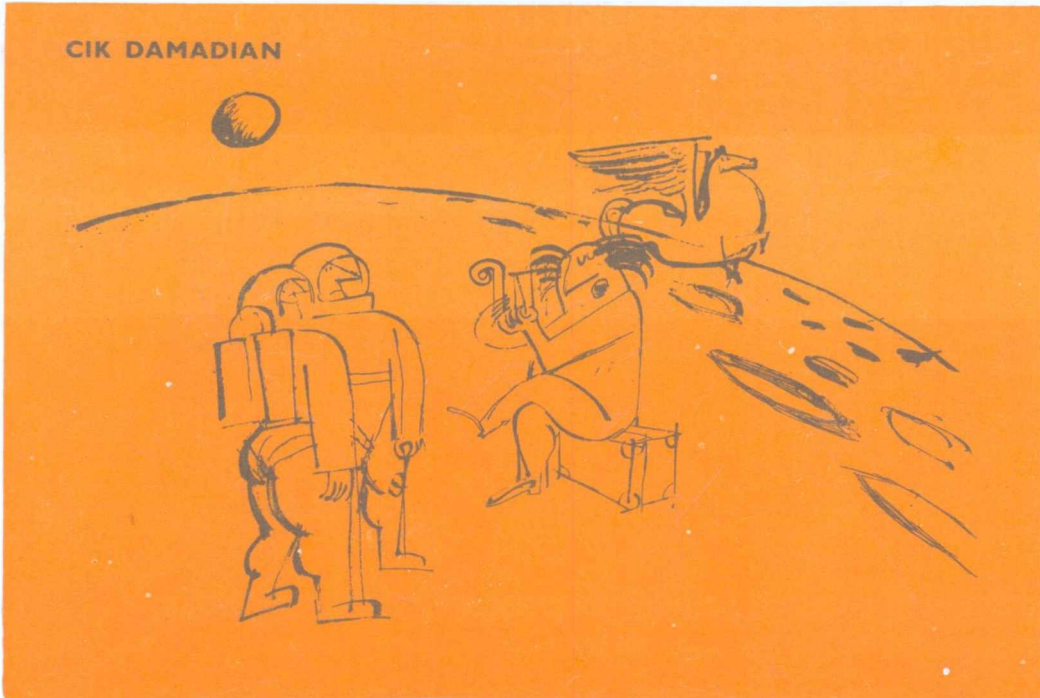
— Atunci cînd simt nevoia absolută să spun, sub o formă burlescă și insolită, ceva și nu orice.

— Acum, cînd ați ajuns și dumneavoastră o celebritate — chiar dacă unele Enciclopedii vă mai ignoră încă — tot mai flirtați cu ideea statuii, care vă preocupă în tinerețe?

— Nu! Ce vreți, a murit epoca redingotei cizelată în bronz sau în piatră. Acum, celebritatea se reduce doar la o plăcă de email fixată pe o stradă și la cîteva discursuri. E și mai ieftin. Și mai practic. Azi, cînd planurile de sistematizare agită pe toți edilii orașelor, o cantitate de piatră sau de marmură se deplasează mai greu decît o reputație.

Interviu de PAUL B. MARIAN

* H. Perelman, umorist american, autor al gagurilor din dialogurile comicilor frații Marx.

ANDREI CROITORU

DECONNECTANTUL MIRACULOS

O mare bucurie m-a cuprins la aflarea veștii că civilizația noastră a descoperit un nou deconectant. Eu am fost mereu în pas cu moda, luînd pe rînd pilula cea de toate zilele, fie ea nervatil, carbaxin sau napoton. Tocmai pierdusem orice speranță în capacitatea inovatoare a umanității cînd s-a produs fericitul eveniment: apariția unui deconectant care nu e sub formă de pilulă, nu se ia pe cale bucală, nu se injectează, ci se audiază.

Mi-am propus să aplic și eu metoda aceasta.

Neavînd însă la dispoziție un auditoriu, mi-am autoaranjat o autocompresiune rudimentară.

Dimineața, în autobuzul care mă duce la serviciu, mă așez lingă «ea» și o privesc tot drumul. Cu cît are minijupa mai mini, este și deconectarea mai invers proporțională. Seara, deschid televizorul, dar îi închid sonorul. Ascultată în această liniște mormintală, a început să-mi placă muzica noastră ușoară. E odihnitoare. Uneori folosesc și telefonul în scopuri deconectante. Formez numărul unui prieten, el răspunde «alo» și eu tac. Și tac. Și tac. El suflă în receptor, mai

spune de vreo două ori «alo», mormăie ceva și închide.

Ieri am avut prilejul să folosesc această metodă în fața unui auditoriu. Nu era o conferință, ci o ședință de analiză a muncii. Toți vorbitorii l-au criticat pe director. Cînd mi-a venit rîndul la cuvînt m-am ridicat în picioare, am tăcut și am privit în dreapta, în stînga, în față și în spate. Apoi am mai tăcut o dată, privindu-l pe director și m-am așezat.

După ședință directorul m-a chemat la el în birou. M-a bătut prietenește pe umăr și mi-a spus:

— Ești deștept, dom'le! Ai pus foarte bine problema. Prin tăcerea dumitale plină de înțeles ai arătat că nu te asociezi criticilor ce mi s-au adus, ba chiar le combați. Și toate astea le-ai spus fără să rostești vreun cuvînt. De astăzi înainte vreau să mă sfătuiesc mai des cu dumneata, așa că te numesc șeful secției.

Vedeți ce bună este această metodă de deconectare? Dacă mă limitam la metoda învechită a carbaxinului nu mai ajungeam eu șef de secție...

SELENAR

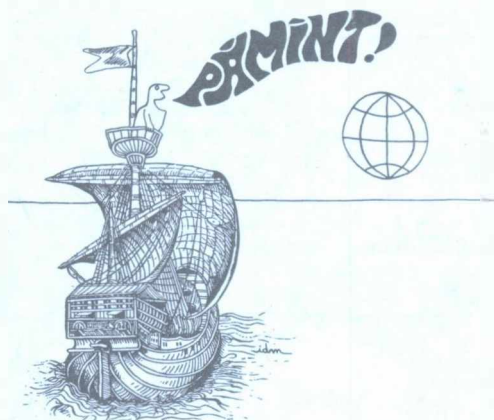
de ȘTEFAN TITA

De mii de ani da, luna ne intră pe fereastră,
Precum și în romanțe mereu se consemna,
Ca o uriașă mișă sus pe o grindă albastră
Molatecă și albă, ea leneșă torcea...

Dar iată omul, omul scurmat de nerăbdare,
Cu sufletul de doruri și întrebări aprins
S-a ridicat din bulgări, proptindu-se-n picioare.
Cu fruntea luminată el Luna a atins!

...Întors de pe selene, acum multe știe,
Tăcerile din taine au prins deodată glas:
A fost în hărți fixată lunara-anatomie
Și rocile studiate ca piesele de ceas...

Dar nimeni n-o să poată să afle și să spună
De ce-un fior ne prinde cu văluri dulci și moi
Cînd stăm sub pomul nopții și ne zgîim la lună,
Știînd acum că nu e cum o visarăm noi...

I. DOGAR-MARINESCU

PĂTURĂ

de AL. VIANU

Închipuiți-vă, iubiți cititori, următoarea scenă: intră la «Romarta» un cumpărător și cere o pereche de șosete. Un al doilea cumpărător și el o pereche de șosete, al treilea cumpărător patru perechi. Iată-l și pe al patrulea client adresîndu-se vânzătorului cu cea mai candidă voce: «Împachetați-mi și mie zece mii de perechi de șosete!»

Și în timp ce oamenii îl privesc pe furii pe ciudatul cumpărător, dacă nu cumva o fi vreun miriapod deghizat, acesta repetă calm vânzătorului uluit: «Vă rog, nu se aude?... Am cerut zece mii perechi șosete!»

Cam aceasta ar fi scena, la care v-am invitat să luați parte. Evident, întîmplarea e de natură fantezistă, fiindcă un neastenic nu poate cere unui magazin cu vînzare «en-detail» o asemenea cantitate, iar un vânzător care nu suferă de delirium tremens n-o să vîndă unui singur cetățean atîția ciorapi cîți să îmbrace picioarele comunei Pantelimon...

Dar vai! Dar of!... O scenă aproximativ asemănătoare și deloc fantezistă s-a petrecut la magazinul de desfacere cu amănuntul al cooperativei din Răcăciuni, județul Bacău.

Au sosit la această unitate cîteva sute de pături. Să aibă oamenii pe ce să se așeze duminica la iarbă

verde și cu ce să se învelescă în restul săptămîinii...

La urma-urmei, păturile au diverse întrebunțări și nu e cazul să publicăm în foiletonul de față un nomenclator al atribuțiilor păturii...

Așadar, au început oamenii a cumpăra produsul. Nea Ilie, două pături pentru tușa Frusina, că-i reumatică, nea Axinte trei pături pentru Anișoara, c-o mărită, badea Stănică, o pătură pentru el că pleacă la noră-sa la oraș, și s-a gîndit că-i mai bine să se învelescă cu materialul clientului. Într-un cuvînt, și-a cumpărat fiecare atîtea pături cîte avea nevoie...

Dar într-o zi a intrat în magazin un client gras. Și-a înfipt arătătorul în raftul cu pături și a întreat: «Aveți patru sute de bucăți?» «Să trăiți, avem!», rosti scurt și vesel gestionarul. «Împachetează-le!»

Și împachetate au fost. Intervine un mușteriu, care tocmai se în-

timplase în magazin: «Nene, păi dacă vinzi dumneata unuia singur 400 de pături, cu ce se mai învelește restul tîrgului?» «Da' ce sînt eu, nene Stamate? Caloriferul Răcăciunilor? Plapuma tîrgului? Să mă îngrijesc de căldura oamenilor?... Eu mă îngrijesc de încasările mele. A cumpărat omul 400 de pături pentru un I.A.S. și să fie sănătos. Eu mi-am făcut planul fără bătaie de cap și dumnealui pleacă încercat la întreprindere, fără multă alergătură!» «Tovarășe, rosti din nou mușteriu, dar după cîte știu, există și o dispoziție: «en-gros» se vinde doar la depozit. Dumneata nu ești bază de desfacere! Trebuie să vinzi numai cu amănuntul».

Numai că gestionarul n-a intrat în amănunt, și a vîndut cele 400 de pături...

Dacă s-ar fi gîndit, și-ar fi dat seama de risc. Fiindcă vînzînd atîtea pături, a rămas fără acoperire...

OI ÎNTRE OI

Un interesant fenomen zoologic se întâmplă în unele cooperative agricole din județul Brașov. Cum e și normal, pe lângă taurine, bovine mari și mici, porci slabi și grași, păsări și alte asemenea categorii de viețuitoare, C.A.P.-urile au și oi. Aceste simpatice animale, care au însușirea de a ne da lapte, lână și, în ultimă instanță, carne, mă rog, de toate... pentru toți, sînt îngrijite și păzite de ciobani. Bacia însă, cum sînt, de pildă, cei de la C.A.P. Șercaia și C.A.P. Calbor, nefiind păziți de nimeni, au mărit la maximum numărul oilor proprietate personală, ajungînd să aibă aproape 900 de capete. Blindele oi se «dezvoltă» și conviețuiesc armonios cu cele ale unităților cooperatiste. Conviețuirea, cît și armonia oilor proprietate personală cu cele ale C.A.P.-ului se îmbină perfect, prin cooperare, la pășunatul în comun pe terenurile C.A.P., cu ocazia furajării lor din nutrețurile cooperativelor etc.

Oricum, se cunoaște că, în general, oile sînt folositoare omului. În cazul de față se poate vedea că și omul e folositor oilor.

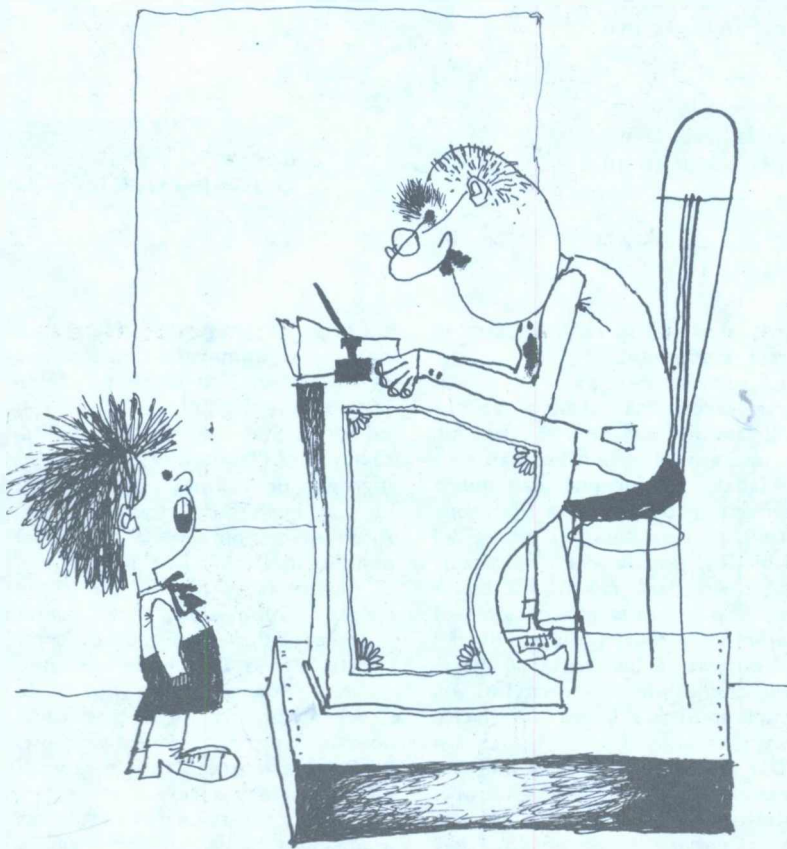
Pentru că, vă dați seama ce plească pe aceste nu mai puțin de 900 de oi, care se hrănesc gratuit din pășunile și furajele C.A.P.-ului, ele fiind particulare și totuși fără să le coste un ban. Pentru aceasta, cele 900 de oi ar trebui să mulțumească bacilor care, complet dezinteresați, le-au pus la dispoziție hrana C.A.P.-ului pe baza unui principiu sănătos că oaia tot oaie este, fie că e a C.A.P.-ului, fie că ea e proprietate particulară.

Cînd hrănești 900 de oi care îți dau carne, lână și lapte, fără să te coste hrana lor nici un ban, nu se poate spune că n-ai făcut nici o brînză!

Dar oare cei din conducerea celor două C.A.P.-uri nu știu proverbul cu... brînză pe bani?

D. NEGREA

— Ești sigur că rezultatul temei este exact?
— Absolut sigur. Și tata e tot profesor de matematică.!

ALEGEREA PRIPITĂ A CARIEREI

ADRIAN LUCACI

— Exasperant! Cît vezi cu ochii,
numai stele și iar stele!

„TAINA“

Sînt oameni care se dau în vînt după mister, astfel încît aflarea unei taine cît de mărunte constituie pentru ei un scop în viață. O enigmă care pînă acum n-a fost dezlegată o constituie și activitatea unității situate în calea Moșilor nr. 43, care aparține de Întreprinderea «Ambalaje lemn» din Capitală. Profilul unității ar fi acela de a servi populația cu obloane rabatabile, jaluzele etc. Unitatea însă rezervă populației rebusuri, șarade și tot felul de alte surprize. Mai precis, de vreun an încoace ușile centrului din Moșilor 43 sînt zăvorâte și tăcute, precum sfînxul. «Nu se primesc comenzi pentru populație, zice conducerea întreprinderii, pentru că nu avem material lemnos». Mister! Pe Moșilor 82, o unitate similară a cooperației meșteșugărești nu prididește cu executarea de comenzi pentru populație și are materialul necesar. Surpriză!

Dar senzația o constituie un alt fapt. În vitrina unității de stat apare cu regularitate un anunț-reclamă: «Pentru orice relații, adresați-vă în calea Moșilor nr. 47», unde funcționează cu mare dever un atelier... particular. Cu alte cuvinte, întreprinderea de stat îndrumă populația către sectorul particular pus pe chiverniseală. Ce legături tainice or fi existînd între particularul, căruia i se face o asemenea reclamă și i se aruncă în brațe clientela și unitatea de stat suscitată? Între ei există «taina» căsătoriei. Adică, responsabilă unității de stat din Moșilor 43, madam Olga, este soția particularului din Moșilor 47, Toma I. Gheorghe.

În cazul de față reclama este sufletul... căsniciei.

În orice caz, grozave jaluzele se lucrează aici, dacă acoperă ele o asemenea afacere!

Nu se găsește nimeni să le ridice?

ORAR ESTIVAL

de SIN ARION

Am să fac pe cronicarul
Ce cu pana lui ușoară
Consemnează strict orarul
Unei zile lungi de vară

Dimineața e răcoare,
Deci la chioșcul de pe stradă
Se găsesc răcoritoare:
Bragă, suc și citronadă.

Nimănui nu-i este sete
Dar toți beau cu bucurie,
Cu înghițituri încete
Pentru când o să le fie.

Iată suc! S-a și dus,
Bragă nu mai e de loc,
Doar un bătrinel cu cioc
Ne întreabă indispus:
N-aveți un sirop în plus?
Cineva adînc oftează
Răspunzîndu-i la butadă:
— Ce păcat că nu rulează
Filmul Joe Limonadă!

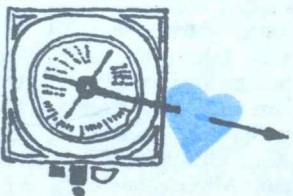
La birou căldura-i mare.
Este ora unsprezece.
Nae vîntură dosare
Și visează bere rece.

Iar un maestru de balet
Tot repetă pe-ndelete
Cu ansamblul lui de fete
Mai întii un menuet
Apoi prinde să se-ocupe
De un dans mai svăpăiat
Vrînd să fie evantat
De-un vîrtej de mini-jupe.
E căldură mare-n teatru
Mai ales la ora patru.

Constituțiile grase
Cred că sînt lichefiate.
Deși slab, fac duș la șase
Și la șapte jumătate.

Iată-ncepe asfințitul!
Razele sînt mai debile.
Tremură-n văzduh sfîrșitul
Tropical al unei zile.
În grădinile de vară
Curg torente de sudoare:
Lume, muzică ușoară,
Se dansează cu ardoare,
Unul șade strîns lipit
De-o brunetă dansatoare
Și suspină fericit:
— Ce plăcut că e răcoare!

Cronicheta de mai sus
Poate că-i maculatură!
Însă nimeni nu ne-a spus
Că nu-i scrisă cu căldură.

M. IORDA

— Vleau pe ăla cu mustăți!..

CONSTANTIN OTTESCU

Arta poetică

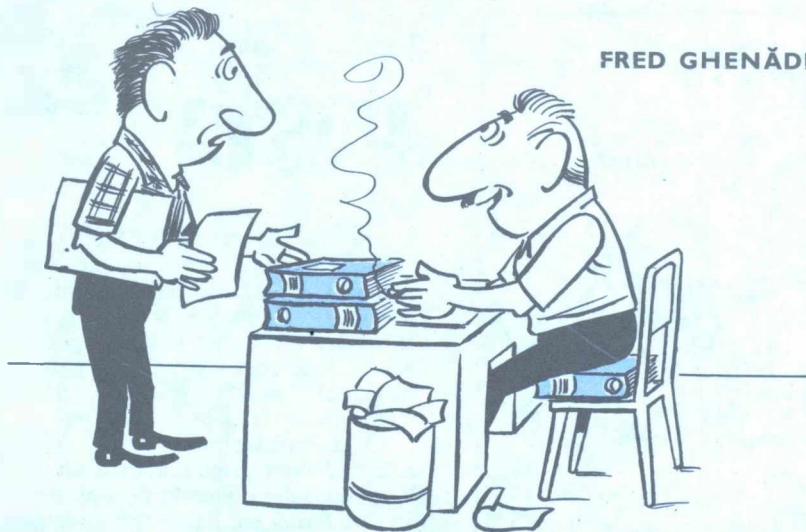
Cu grijă, cioplitorul fin se pune
Să șlefuiască diamantul rar
Înlăturînd ce nu e necesar
Și-nnobilînd prismatica minune.

Încearcă iscusitul făurar
Pe transparența clarului cărbune,
Valoarea intrinsecă s-o-mpreune
Cu minunatul artei sale har.

Cînd piatra zvirle-n jur, prin șlefuire,
În curcubeu, o dublă strălucire
Își cheamă omul mulțumit nevasta.

Dar ea cîrți spre recile scînteii:
— «Din toată piatra ți-a rămas doar asta?»
Pe-un simplu ciob mă-ntreb ce-o să mai iei!»

FRED GHENĂDESCU

— Ce-i cu dosarul cu locațiile?
— E bine. Mă știi: eu cînd mă așed pe treabă...

M. GROSU

JO. TEODORESCU

METAMORFOZĂ

În satul Comana de Jos din județul Brașov există două școli: una nouă, alta veche.

În același sat însă, fiindcă sătenii sînt vrednici și pe ogoare și acasă, există o mulțime de copii. După șapte ani ei ajung elevi. Și merg la școală. Din fericire, numărul elevilor a crescut simțitor. Și uite așa, pe neașteptate, sau poate pe așteptate, școala cea nouă a satului a devenit neîncăpătoare. Pentru descongestionare, a fost ocupată și o sală din școala veche, deși, cinstit vorbind, erau necesare mai multe săli. Dar C.A.P.-ul din comună a fost mai iute de picior și a ocupat celelalte săli, transformîndu-le în depozite de materiale.

Așa că în toamnă, elevii, înghesuiți în clasele insuficiente din motivele de mai sus, vor învăța la geografie că județul lor se mărginește la nord cu chereștea, la sud cu țigle, la est cu tablă galvanizată, și la vest cu tîrnăcoape și caiele.

Deși normal ar fi ca tovarășii în cauză să elibereze sălile de clasă.

Cum s-ar spune, să stea în banca lor. Și ei, și elevii...

H. LERU

— Vara beau numai în aer liber, ceva trebuie să facă omul pentru sănătatea sa!

M. PÎNZARU

V. TIMOC

— Țsta ce monument este?

POSTA

MARCEL BOSNEAG — Sibiu

Citez din scrisoarea dumneavoastră: «În numărul din 31 mai 1969, mi-ați făcut cunoscut că anecdotele trimise sînt plagiate. Într-adevăr așa stau lucrurile pentru că am văzut umor copiat și publicat sub alte semnături. Dar ca să reușești o astfel de performanță probabil că-s necesare pile».

Vă înșelați; cei care induc în eroare redacțiile cu lucrări plagiate nu au pile, au tupeu. Regretul dumneavoastră de a nu fi reușit sub această formă are haz. Aflați însă că redacția noastră, departe de a încuraja astfel de procedee, sancționează tentativa prin încetarea corespondenței cu respectivul autor. Vă reamintesc cazul «autoarei» Roiu Ana, tot din orașul dumneavoastră. Rugăm din nou pe toți cititorii revistei noastre, și în special pe corespondenții «Poștei Redacției», să ne ajute în depistarea lucrărilor care apar sub semnătura unor falși autori. Asta pînă cînd vom face rost de un creier electronic, care să ne scutească de-o astfel de indeletnicire neplăcută.

C. VOINICU—Loco, St. OPREA—Bacău, ALEXANDRU MIRCEA—Călimănești.

Vedeți dumneavoastră, epigrama e ca o balerină. Fără poante nu face două parale.

CEZAR CONSTANTIN DELIU — Loco

Poeziei «Oul lui Columb» îi lipsește finalul (concluzia satirică). Revedeți-o. Bun următorul epitaf:

Pe crucea unui pletos
Coasa morții l-a ajuns
Tînăr (ăsta-i jocul sorții).
N.B. Să fi fost în locul Morții
Eu, cu coasa l-aș fi tuns.

MIRCEA BANCIU—Călărași
Ați trimis, într-adevăr, foarte multe caricaturi (care au fost clasate). Mirarea dumnea-

RODICA TOTT

REDACTIEI

voastră referitoare la faptul că dintre atitea nu s-a putut alege nici una cere o explicație. Numărul de caricaturi trimise nu are nici o importanță atita timp cît nu este vorba și de o creștere a calității. Desenele dumneavoastră sînt doar niște simple schițe în cerneală, poantele uneori sînt forțate. Căutați-vă un stil propriu și fiți mult mai exigent cu ceea ce trimiteți.

DANIEL DUBOWY—Loco

Vă înșelați. Nu în domeniul caricaturii aveți șanse. Îl reprezentați destul de slab. În schimb, în poezie, muza pare să fie mai darnică. De ce lucrați însă atit de neglijent? Citez din poezia «Prevenire» doar primele versuri. Observați modificarea?
*Pygmalion, naiv ești de-ți inchipui
Că-ți va zimbi vreodată chipu-i
Ce vrei să-l scoți din marmură cu dalta.
În sunetele muzicii de harpe
Din piatra rece va ieși un șarpe...*

C. ILIESCU — Predeal

Mă întrebați dacă aveți stofă de umorist. Da, aveți. Aș prefera însă o calitate mai bună. Evitați calambururile gratuite și glumele în legătură cu «bărbații timpiți și încornorați».

FELICIAN IONESCU NĂDEJDE — comuna Bata, jud. Arad

Ce putem face cu o poezie de... 53 de pagini? Poate, doar așa, să vă felicităm pentru record.

DEOCAMDATĂ, NU!

Alexandru Pelin, Marian Buciu, Corneliu Moldoveanu, Pop Gheorghe, Otto Hudak, Petru Iliescu, Ștefan Vasiliu, Mihai Butnaru, Radu Nelu, Florica Nichita, Ștefănel Dumbravă, Rapsodu Spartan, Constantin Petrița, Radu Butoiu, Gh. Gratiuanu, Ilie Cojocaru, Valeriu Mureșan, Mircea Șoghior, Grigore Buchi, Tudor Nistoreanu, Pop Cristian.

URZICO

DE DEPARTEȚI SCRIU

sește... la orice ședință! În caz de «intoleranță», tratamentul nu se întrerupe. Se repetă!...

Iordache V.
com. Filipești, jud. Bacău

DRAGĂ URZICO,

URZICO,

În orașul Sibiu, printre multe alte localuri, se află și unul denumit «Brădet». Aici, după nu se mai știe al citelea pahar dat pe git, consumatorii Răceanu și Rusu s-au ridicat de pe locurile lor și au început să-l bată — fără nici un motiv — «à la Sfintul», pe cetățeanul Barna Vasile care consuma liniștit o halbă rece! După ce s-au mai potolit, lăsându-l pe beneficiarul pumnilor lor umflat ca un pepene, «băieții» s-au pus pe făcut praf și pulbere mesele, scaunele și paharele din bufet cu o forță de buldozere. Nimeni și nimic nu le-a putut opri dezlănțuirea care căpătase la un moment dat forma unui ciclon din Marea Caraibelor... În cele din urmă s-au plictisit și, înainte să plece, au scos din balamale ușa localului, trântind-o grațios pe jos. Singurul lucru care a rămas întreg a fost clădirea care, fiind din beton, cu ea nu le-a mers!

În orice caz explicația pe care au dat-o ulterior nu e convingătoare: cică au băut înainte să vină la bufet «Pepsi-Cola», care dă avânt și energie...

Enache Anghel, Sibiu

URZICO DRAGĂ,

Mi-a pierit cheful de orice! Nici nu-i de mirare. Locuiesc în zona Fabricii de mașini și agregate din București, unde au rămas neacoperite de foarte mulți ani o serie de gropi, devenite «capcane» în timpul nopții deoarece poți într-o clipă de neatenție să cazi într-una din ele. Ca să nu mai vorbesc de grămada de gunoaie care este aruncată aici ba de unii, ba de alții, transformând aceste gropi în niște emanatoare toxice de o virulență atât de puternică încât din punct de vedere olfactiv, sulfura de carbon însăși este un fel de lavandă ambrată, dacă fac comparație.

Cu toate că s-au făcut demersuri scrise și prin viu grai, nu a intervenit nici o schimbare și aceasta deoarece I.S.B.-ul susține că problema nu-i de competența sa, iar I.C.A.B.-ul pretinde că situația nu poate fi remediată decît numai de I.S.B., «singurul în măsură să»... Între timp gropile în toată splendoarea lor stau deschise, ca niște cratere amenințătoare. La ora actuală starea de lucruri existentă indică următorul scor gospodăresc: I.S.B.—I.C.A.B. = 0—0!

Explicația e simplă: la forțe egale — birocrație egală!

Paul Ioan, Loco

URZICUȚO,

Circumscripția sanitară Filipești are în raza sa de activitate și dispensarul din Cirligi și pe cel din Onișcani. Treaba ar putea să meargă bine deoarece atît medicul M. Cioc cît și sora Gogu Ermina, oficiantul sanitar, precum și celelalte cadre sanitare, sînt persoane pricepute în profesie. Dar, din păcate, în acest mic sector de activitate și-au făcut apariția unele neînțelegeri între personalul mediu, pe de o parte, și între medic și oficiantul sanitar pe de altă parte, din care cauză s-au ivit tot felul de contradicții, nepotriviri de păreri, tonuri acute urmate de vorbe în șoaptă, care ajung pînă la sisieli... Toate acestea se «sparg» în capul pacienților, care au și alte neplăceri. Într-un cuvînt, în numitele sanctuare ale sănătății divergențele au devenit o boală curată, de care nu se poate scăpa dacă nu se aplică de urgență tratamentul corespunzător cu injecții de critică forte! Face minuni! Și se gă-

Acum cităva vreme mi-am cumpărat o plită de gătit cu două ochiuri. Ea funcționează cu petrol. Scaperi un chibrit, aprinzi fitilul și pui supă la fier! Totul a fost în perfectă regulă pînă ce s-a ars fitilul. Ca să-l înlocuiesc cu unul nou e un lucru imposibil deoarece fitile de rezervă nu se găsesc de vînzare în nici un magazin. Se zice că Fabrica «Metalica» din Oradea, care produce aceste mașini cu două ochiuri, nu este aprovizionată de către fabrica «13 Decembrie» din Timișoara, care nu-i livrează fitil decît în cantitățile necesare producției. Dar fără el mașina de gătit de tipul respectiv nu poate fi utilizată și, ca atare, cînd se termină fitilul, într-un fel s-a terminat și cu mașina. Și atunci începi să iei masa la restaurant!

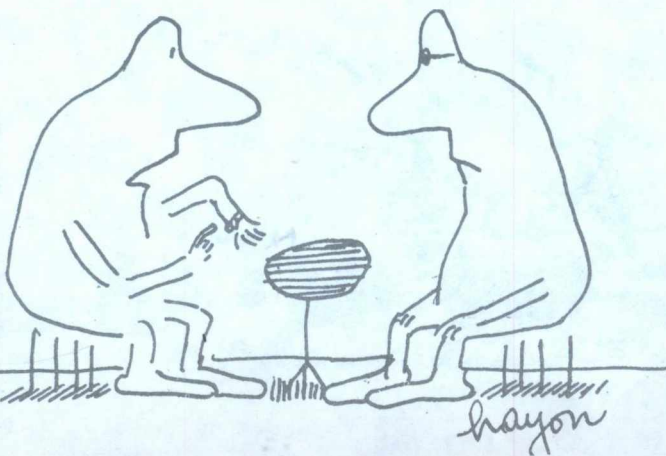
Culmea, dom'le, cine ar fi crezut că o să ajungă fitilul să fie căutat cu lumina...!

Cezar P., Focșani

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

SITUAȚII

ÎN FIECARE
SECUNDĂ PE GLOB
SE NASC TREI
OAMENI...
UITE, AU ȘI TRECUT
ȘASE SECUNDE...

GRAD

«URZICA»
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii» 44.601

DAN HAYON

